

การสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะรวมวง: กรณีศึกษานักเรียนโรงเรียนดุริยางค์

LEARNING MOTIVATION DEVELOPMENT FOR MUSICAL ENSEMBLE SKILLS:

A CASE STUDY OF MUSIC STUDENTS

ปิยงกูร เอกนิพัทธ์วิ¹ และ นิภาพร เฉลิมนิรันดร²

¹ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต piyangkull.e58@rsu.ac.th

² อาจารย์ประจำ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต nipapom.c@rsu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา 1) เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง และ 2) เพื่อศึกษาพัฒนาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวง โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนใน โรงเรียนดุริยางค์ทหารอากาศ ระดับชั้นปวช. ชั้นปีที่ 2 จำนวนทั้งหมด 4 คน โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้ 1) แผนการสอนการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง จำนวน 10 แผน แผนละ 60 นาที 2) ตารางประเมินคะแนนการบรรเลงรวมวงหลังเรียนในทุกๆ ครั้ง รวมทั้งสิ้น 9 ครั้ง 3) แบบบันทึกพัฒนาการและข้อบกพร่องของผู้เรียนหลังการเรียนการสอนในทุกๆ ครั้ง

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแต่ละครั้งจากการทดสอบอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับของวิลคอกซัน (Wilcoxon Signed Test) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละครั้งมีพัฒนาการสูงขึ้น และมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมาก ตามมาตรฐาน โดยอ้างอิงจากหลักการประเมินของโรงเรียนที่ผู้วิจัยเข้าไปดำเนินการ และ 2) ในตลอดระยะเวลาการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ทำการจดบันทึกพัฒนาการ และ ข้อบกพร่องหลักการเรียนการสอนทุกครั้ง ในระหว่างการเรียนการสอนผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกบทเพลงที่จะนำมาใช้เรียนเอง จึงเป็นเนื้อหาที่นักเรียนสนใจ และเปิด โอกาสให้ซักถามข้อสงสัยต่างๆ ในการปฏิบัติ ร่วมกันแสดงความคิดเห็นแนวทางการปฏิบัติและความคิดสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ ผู้วิจัยได้แนะนำเทคนิคในการปฏิบัติรวมวงต่างๆ ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าบรรยากาศในห้องเรียนไม่มีความกังวล ซึ่งเป็นการกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ได้ดีขึ้น และยังสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนมากขึ้นอีกด้วย

คำสำคัญ: แรงจูงใจใฝ่เรียนรู้, รวมวง

ABSTRACT

This research aimed to 1) study a learning management based on a theory of using Learning Motivation to enhance students' musical ensemble skills and 2) study students' development and achievement of musical ensemble. The sample consisted of four students from the Royal Thai Air Force School with an average age of 16-17 years old. The research instruments included 1) ten lesson plans (1 hour each) , 2) an ensemble evaluation table, and

3) a classroom observation form. The Wilcoxon Signed Test was used to analyze the data. The outcomes of this research revealed that the level of statistical significance was .001 which was lower than .05, showing that the students' musical ensemble skill achievement gradually improved effectively. An average score of each test was very good. Moreover, the researcher observed and recorded each student's development and weakness after each class. Throughout the study, the students were allowed to make their own decision to select any songs they preferred to study and felt interested in. The students were also encouraged to ask the inquiries while they were performing. In other words, they were given a freedom to jointly share an idea or discuss performing methods as well as any creative ideas. The researcher also made recommendation on musical ensemble tricks. In class, the researcher made every effort to make the students have less anxiety. As a result, this helped the students to learn better and also make them learn the course happily.

Keywords: Learning Motivation, Musical Ensemble Skills

1. บทนำ

ดนตรีเปรียบเหมือนภาษาสากลอีกภาษาหนึ่ง เป็นภาษาที่ทุกคนชาติสามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้ถึงแม้ว่าจะสื่อสารกันคนละภาษาแต่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกของมนุษย์ผ่านภาษาดนตรีได้เข้าใจกันเป็นอย่างดีดนตรีเป็นภาษาสากลที่เคยมิเคยแบ่งอายุ ไม่แบ่งชนชั้นวรรณะและเชื้อชาติ เราสามารถเห็นการบรรเลงดนตรีรวมวงระหว่างนานาชาติซึ่งพูดคุยต่างภาษากัน ต่างอายุ แต่ทุกคนในวงนั้นสื่อสารกันด้วยภาษาดนตรีและ เข้าใจกันจนสามารถบรรเลงดนตรีออกมาได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดนตรีถือเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทั้งในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การแสดงออก เปรียบเหมือนอาหารทางใจ ดนตรีถือเป็นสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับชีวิตอย่างมากเสียงดนตรีเป็นสิ่งที่ช่วยขจัดความเครียดของมนุษย์ เสียงดนตรีช่วยผ่อนคลายเวลาที่ รู้สึกเคร่งเครียด ช่วยเป็นเพื่อนเวลาเหงา ช่วยกระตุ้นให้รู้สึกกล้าหาญ ช่วยพัฒนามุมมองในเชิงบวก และช่วยเสริมสร้างสมาธินดนตรีถือเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อสังคมมนุษย์อย่างยิ่งทางด้านการศึกษา พบว่าการนำเสียงดนตรีมาใช้ประกอบการสอนสามารถส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์ ความคิด จิตนาการได้ หรือทางด้านการแพทย์การใช้เสียงดนตรีกระตุ้นทารกในครรภ์มารดาทารกมีปฏิกิริยาตอบรับทั้งทางพฤติกรรมและทางร่างกายที่ดี ร่างกายเจริญเติบโตได้ดีและยังช่วยให้ระบบหายใจและระบบย่อยอาหารดีขึ้น

ดนตรีนั้นมีหลายแขนงวิชาเช่น ทฤษฎีดนตรี โสตทัศนศึกษา ดนตรีปฏิบัติ และวิชาการรวมวงเป็นต้น สำหรับนักดนตรีนั้นควรที่จะมีความสามารถที่จะปฏิบัติ สื่อสาร และบรรเลงบทเพลงร่วมกับผู้อื่นหรือบรรเลงบทเพลงเป็นวงได้ เพื่อถ่ายทอดสารในเพลงและเพื่อให้เกิดความผ่อนคลาย ความเพลิดเพลินไปสู่ผู้ฟัง

จากการค้นหางานวิจัยและด้วยประสบการณ์ในการสอนของผู้วิจัยพบว่าวิชาดนตรีนั้นยังมีปัญหาในการเลือกเนื้อหาหรือบทเพลงที่ใช้ในการเรียนการสอนวิธีการเรียนการสอนในปัจจุบันยังขาดประสิทธิภาพ และในบางเนื้อหาสาระซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียนมากๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่เห็นประโยชน์ในการเรียน ไม่สนใจขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ (วุฒิชัย เลิศสถากิจ, 2555)

สำหรับในต่างประเทศมีการนำบทเพลงสมัยนิยมมาประยุกต์ในการเรียนการสอนวิชาทฤษฎีเพราะว่าบทเพลงสมัยนิยมเป็นสิ่งที่เด็กคุ้นเคยและเป็นเนื้อหาที่ใกล้ตัว จะสามารถทำให้เด็กมีความเข้าใจในทฤษฎีดนตรีมากขึ้น

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑารัตน์ มณีวัลย์ เรื่องการสอน โสตทักษะด้านทำนองในหลักสูตรเปียโนพบว่าปัญหาในการเรียนการสอนเกิดขึ้นเพราะการเลือกใช้บทเพลงที่ไม่คุ้นหูนักเรียน ทำให้จำขึ้นคู่ของเสียงได้ยาก มีความสับสนในเนื้อหา และเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน(จุฑารัตน์ มณีวัลย์, 2551) และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของฉัฐวัฒน์ โหมยดิชยพันธ์ ซึ่งเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ดนตรีสมัยนิยมสำหรับกีตาร์คลาสสิก สามารถสร้างความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนได้มากขึ้น (ฉัฐวัฒน์ โหมยดิชยพันธ์, 2551)

มารีริน อซ์เลอร์ (Marianne Uszler) กล่าวว่า การที่ให้นักเรียนเลือกเรียนบทเพลงที่ตนเองชื่นชอบ ให้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการบรรเลงที่แตกต่างจากคนดนตรีต้นฉบับ และการเปิดโอกาสการเรียนบรรเลงดนตรีที่หลากหลายแนว เป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนมีทักษะในการเข้าสังคมมากขึ้น เพราะได้สัมผัสดนตรีที่หลากหลายแนวมากขึ้น ได้ทำกิจกรรมดนตรีร่วมกับผู้อื่น และถือเป็นหนึ่งในวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนดนตรี (Uszler, 2000) ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะสร้างเครื่องมือสำหรับการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวงโดยยึดหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ของ กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์ (กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์, 2552)

โดยหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ของ กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์ นั้นได้แบ่งความรับผิดชอบเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ระดับมหภาค (Macro Level) และ ระดับจุลภาค (Micro Level) ในระดับมหภาคนั้นเน้นการสร้างระบบแบบแผนและองค์ประกอบหลักสำหรับการเรียนรู้เพื่อสร้างแรงจูงใจโดยรวม โดยมีภาควิชา ทำหน้าที่รับผิดชอบในการสร้างแรงจูงใจให้กับนักศึกษา ส่วนในระดับจุลภาคนั้นเป็นความรับผิดชอบของอาจารย์ที่ทำการสอนในห้องเรียนเน้นการกระทำและกิจกรรมการเรียนการสอน เทคนิคการสอน และการใช้สื่อหรือเทคโนโลยีทางการสอน เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยได้ผสมผสานวิธีการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ทั้ง 2 ระดับ เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ทฤษฎีดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับความสนใจและความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ และความอดทนที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและมีระยะยาวนาน (กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์, 2552) ซึ่งแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เป็นตัวผลักดันให้การทำกิจกรรมต่างๆดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีความมานะอดทน และเกิดพลังการแข่งขัน (Whittaker, 1970, p. 170) และผู้ที่ใฝ่เรียนรู้สูงจะมีความทะเยอทะยานที่จะพัฒนาตน โดยคำนึงถึงอนาคต เนื่องจากวิชาดนตรีนั้นจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างไม่มีความสิ้นสุด (Hermans, 1970, p. 354)

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ของ กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง
- 2.2 เพื่อศึกษาพัฒนาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวงโดยใช้หลักทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้

3. การดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง และศึกษาพัฒนาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมวง โดยมีรายละเอียดขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในหัวข้อต่อไปนี้

- 1) ความหมายและองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน
- 2) ทฤษฎีเกี่ยวกับความสนใจ
- 3) แรงจูงใจ
- 4) แรงจูงใจใฝ่เรียนรู้
- 5) การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติดนตรี
- 6) การเรียนการสอนดนตรีสมัยนิยม
- 7) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนในโรงเรียนดุริยางค์ทหารอากาศ ระดับชั้นปวช. ชั้นปีที่ 2 โดยมีนักเรียนทั้งหมด 14 คน เป็นเพศชายล้วน มีอายุระหว่าง 16 – 17 ปี

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในเรื่องการรวมวงในรูปแบบดนตรีสมัยนิยม (Band) ซึ่งรูปแบบการรวมวงดนตรีในลักษณะนี้มีักประกอบไปด้วยกลุ่มคน 3-5 คน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งออกเป็นเครื่องปฏิบัติ 4 เครื่องปฏิบัติ ได้แก่

- 1) นักเรียนที่เรียนเครื่องปฏิบัติ เปียโน จำนวน 1 คน
- 2) นักเรียนที่เรียนเครื่องปฏิบัติ กีตาร์ไฟฟ้า จำนวน 1 คน
- 3) นักเรียนที่เรียนเครื่องปฏิบัติ เบส จำนวน 1 คน
- 4) นักเรียนที่เรียนเครื่องปฏิบัติ กลองชุด จำนวน 1 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย และ ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

3.3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1) แผนการสอนการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง จำนวน 10 แผน แผนละ 60 นาที
- 2) ตารางประเมินคะแนนการบรรเลงรวมวงหลังเรียนในทุกๆ ครั้ง รวมทั้งสิ้น 9 ครั้ง
- 3) แบบบันทึกพัฒนาการและข้อบกพร่องของผู้เรียนหลังการเรียนการสอนในทุกๆ ครั้ง

3.3.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

- 1) ศึกษาการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้และการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติดนตรีเพื่อออกแบบแผนการสอน
- 2) ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบการวัดพัฒนาการและผลสัมฤทธิ์
- 3) สร้างตารางประเมินคะแนนการบรรเลงรวมวงหลังเรียนและ แบบบันทึกพัฒนาการและข้อบกพร่องของผู้เรียนในทุกๆ ครั้งการเรียนการสอน รวมทั้งสิ้น 9 ครั้ง
- 4) นำแผนการสอน ตารางประเมินคะแนนการบรรเลงรวมวงหลังเรียน และแบบบันทึกพัฒนาการและข้อบกพร่องของผู้เรียนให้ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรี และศึกษาศาสตร์ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้อง (IOC) และนำกลับมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง มีวิธีดังนี้

- 1) ผู้วิจัยส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยัง โรงเรียนคูริยางค์ทางอากาศเพื่อขอความร่วมมือในการทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในรายวิชา รววมวง
- 2) ผู้วิจัยดำเนินการสอนตาม ชุดการสอน การสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวงที่ได้กำหนดไว้ โดยมีระยะเวลาในการสอน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 10 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที
- 3) เมื่อเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยทำการประเมินหลังการสอน โดยให้นักเรียนปฏิบัติรวมวงเพลงที่เรียนในแต่ละครั้ง สังเกตและบันทึกพัฒนาการและข้อบกพร่อง
- 4) รวบรวมข้อมูลจากการประเมินหลังการสอน เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์พัฒนาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชารวมวง โดยใช้ชุดการสอน การสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง โดยใช้สถิติทดสอบอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับของวิลคอกซัน (Wilcoxon Signed Test)

4. ผลการวิจัย

4.1 ผลการวิเคราะห์พัฒนาการ และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชารวมวง โดยใช้ชุดการสอน การสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง

4.2 เปรียบเทียบร้อยละของคะแนน โดยอ้างอิงจากระดับคะแนนมาตรฐานของโรงเรียนคูริยางค์ทหารอากาศ

ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละครั้ง

ตัวแปร	N	μ	p-value
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 1	4	12.25	0.01
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 2	4	13.25	
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 3	4	15.00	
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 4	4	15.25	
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 5	4	16.25	
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 6	4	16.25	
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 7	4	16.75	
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 8	4	16.50	
คะแนนการบรรเลงรวมวงครั้งที่ 9	4	17.75	

จากตารางที่ 1 จะพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในแต่ละครั้ง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละครั้งมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า 0.05

ตารางที่ 2 ตารางเปรียบเทียบร้อยละของคะแนนโดยอ้างอิงจากระดับคะแนนมาตรฐานของโรงเรียนคูริยางค์ทหารอากาศ

ครั้งที่	คะแนน (ร้อยละ)	ระดับคะแนนมาตรฐานของโรงเรียน							
		ดีเยี่ยม 4 (80-100)	ดีมาก 3.5 (75-79)	ดี 3 (70-74)	ดีพอใช้ 2.5 (65-69)	พอใช้ 2 (60-64)	อ่อน 1.5 (55-59)	อ่อน มาก 1 (50-54)	ตก 0 (0-49)
1	61.25					✓			
2	66.25				✓				
3	75		✓						
4	76.25		✓						
5	81.25	✓							
6	81.25	✓							
7	83.75	✓							
8	82.5	✓							
9	88.5	✓							

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนมีพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเห็นได้ชัดตั้งแต่การทดสอบครั้งที่ 3 โดยพัฒนาจากระดับดีพอใช้เป็นระดับดีมาก และตั้งแต่ครั้งที่ 5 เป็นต้นไป มีคะแนนอยู่ในระดับดีเยี่ยม

5. การอภิปรายผล

จากการวิจัยในหัวข้อ การสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวงโดยยึดหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ของ กลุขมันต์ วัฒนานรงค์ (2552) เป็นไปตามสมมุติฐาน โดยผู้วิจัยได้ทำการดำเนินตามขั้นตอนการวิจัย และ ทำการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะต่างๆในวิชารวมวง โดยผู้วิจัยได้ ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์เนื้อหาสาระการเรียนรู้ในวิชารวมวง และประยุกต์ทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ ให้เข้ากับเนื้อหาสาระในวิชาที่จะทำการวิจัย โดยชุดการสอน การสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการรวมวง มีความสอดคล้องกับ องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner) ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom's Taxonomy) ทั้ง 3 ด้าน และหลักการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติดนตรีของฌูร์ฌ์ สตูทจิดต์ จากนั้นทำการปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านศึกษาศาสตร์และ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านดนตรี เพื่อนำเครื่องมือต่างๆที่ใช้ในการวิจัยมาปรับปรุงแล้วจึงดำเนินการทดลองกับ ประชากรในการวิจัย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแต่ละครั้ง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละครั้งมีพัฒนาการสูงขึ้น และค่ามีเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมาก ตามมีฐาน โดยอ้างอิงจากหลักการประเมินของโรงเรียนที่ผู้วิจัยเข้าไปดำเนินการ

นอกจากนี้ในตลอดระยะเวลาการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ทำการจัดบันทึกพัฒนาการ และ ข้อบกพร่องหลังการเรียนการสอนทุกครั้ง ผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกบทเพลงที่จะนำมาใช้เรียนเอง จึงเป็นเนื้อหาที่นักเรียนสนใจ และเปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัยต่างๆในการปฏิบัติ ร่วมกันแสดงความคิดเห็นแนวทางในการปฏิบัติและความคิดสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ โดยในตอนแรกนักเรียนมีความกังวลในหลายๆเรื่องเช่นการบรรเลงไม่ถูกต้อง บรรเลงไม่ตรงจังหวะ ระดับความดัง หรือความเข้มของเสียง การใช้เทคนิคในการบรรเลงต่างๆ หรือแม้แต่ความมีดนตรีกาล ผู้วิจัยได้แนะนำเทคนิคในการปฏิบัติรวมวงต่างๆ วิธีการแก้ปัญหา และพูดคุยกับนักเรียนโดยตลอดระยะเวลาการสอน ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการบรรเลงในห้องเรียน ไม่มีความกังวล ซึ่งเป็นการกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ดีขึ้น และพบว่านักเรียนได้ค้นพบแนวคิดที่ตนเองชื่นชอบ มีทัศนคติที่ดีในการรวมวงที่ดีขึ้น มีการฝึกซ้อมมาโดยตลอด ผู้เรียนได้รับแนวคิดหลายอย่าง ผู้เรียนสามารถบรรเลงได้อย่างดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง และยังทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนมากขึ้นอีกด้วย

6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

สรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสุริยวงศ์ทหารอากาศ ระดับชั้นปวช. ชั้นปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรวมวงดีขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกบทเพลงที่จะนำมาใช้เรียนเอง จึงเป็นเนื้อหาที่นักเรียนสนใจ และเปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัยต่างๆในการปฏิบัติ ร่วมกันแสดงความคิดเห็นแนวทางในการปฏิบัติและความคิดสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ อีกทั้งการที่ผู้วิจัยแนะนำเทคนิคในการปฏิบัติรวมวงต่างๆ ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการบรรเลงในห้องเรียน ไม่มีความกังวล ซึ่งเป็นการกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ดีขึ้น และยังสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนมากขึ้นอีกด้วย

6.2 ข้อเสนอแนะ

- 1) หากผู้สอนมีความรู้ความสามารถด้านปฏิบัติดนตรีในเรื่องจังหวะ บันไดเสียง คอร์ด และ การดันสกด หรือมีความถนัดในดนตรีหลากหลายแนว หรือปฏิบัติได้หลายเครื่องดนตรี จะสามารถประยุกต์ใช้แนวทางการจัดการเรียนการสอนได้ดียิ่งขึ้น
- 2) ผู้สอนควรมีการวางแผนในการสอนอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยเฉพาะเวลาต่อเนื่องสาระ ผู้สอนควรประยุกต์ใช้เนื้อหา และวิธีการสอนตามต้องคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 3) ควรประยุกต์หลักสำคัญในการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ เพื่อใช้กับวิชาอื่นๆ เช่น วิชา ใสศตทักษะ วิชา ปฏิบัติดนตรีแจ๊ส เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กฤษมันต์ วัฒนามรงค์. (2552). การถ่ายทอดความรู้ผู้เรียนแบบบูรณาการ: เทคนิคการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้.

กรุงเทพฯ: ศูนย์วิชาการบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จุฑารัตน์ มณีวัลย์. (2551). การสอน โสตทักษะด้านทำนองในหลักสูตรเปียโนระดับชั้นต้นของสำนักพิมพ์ อัลเฟรด

กรมศึกษา โรงเรียนดนตรีปิ่นนคร (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล.

ณัฐวัฒน์ โหมยติดยชนันท์. (2551). การเรียบเรียงบทเพลงไทยสมัยนิยมสำหรับกีตาร์คลาสสิกระดับชั้นกลาง.

(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

วุฒิชัย เลิศสถากิจ. (2555). การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนวิชา ทฤษฎีและการ

วิเคราะห์ 2. คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Bloom, B. A. (1956). *Taxonomy of Education Objective Handbook I: Cognitive Domain*.

New York: David Mc Kay Company.

Bronfenbrenner, U. (1997). *Toward an experimental ecology of human development*: American Psychologist.

Hermans, Hubert J.m. (1970). "A Questionnaire to Measure Achievement Motivation" *Journal of*

Applied Psychology. 54, 4: 353-363.

Uszler, M. (2000). *The Well-Tempered Keyboard Teacher*. USA: Thomson Learning.

Whittaker, J. D. (1970). *Introduction to Psychology*. Philadelphia: Saunders.